

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วรรณคดีเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่ตกทอดเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งบรรพบุรุษได้อุทิศสละสร้างสรรคขึ้นด้วยอัจฉริยภาพอันสูงส่ง แสดงให้เห็นถึงความคิด ความงาม และความประณีตของคนในชาติ ที่ได้นำเอาถ้อยคำอันไพเราะมาเรียบเรียง เขาควยกันอย่างมีศิลปะ ให้ความหมายที่ลึกซึ้ง ประทับใจแก่ผู้อ่าน ทั้งยังช่วยให้อ่าน เกิดพิจารณาเกี่ยวกับวิถีชีวิตมนุษย์ ดังที่ เจือ สตะเวทิน (2520 : 12) ได้กล่าวไว้ว่า

วรรณคดีเป็นเครื่องจำลองชีวิตมนุษย์ เป็นเวทีสำคัญที่บุคคลในเรื่องจะแสดง อุนนิสัยใจคอ และความคิดเห็น ฉะนั้นวรรณคดีจึงเป็นวิถีหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ เราได้ศึกษาโลกและชีวิตใคอย่างกว้างขวาง... คำบุคคลในวรรณคดีจึงเป็น เครื่องมือให้เราตัดสินคนเป็น รู้จักว่าใครคือใครช่วยอย่างไร เป็นการฝึกให้รู้จัก ลูกคน มองคนในหลายแงหลายมุม ดูทั้งในแง่ดี และแง่ร้าย เป็นการฝึกปัญญา ที่ตัวชี้หนึ่ง ในการอ่านคน

นอกจากนี้ วรรณคดียังเปรียบเสมือนกระจกส่องสะท้อนสภาพของสังคมใน สมัยที่วรรณคดีเล่มนั้นปรากฏ ประจักษ์ ประภาพิตทยากร (2522 : 18) ให้เหตุผล ไว้พอสรุปได้ว่า วรรณคดีเกิดขึ้นจากความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ และความคิดของมนุษย์ โดยปกติย่อมอยู่ภายใต้อิทธิพลหรือภายในกรอบของสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว เมื่ออ่านวรรณคดี เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ก็ทำให้มองเห็นสภาพของประชาชนและบ้านเมืองในสมัยที่วรรณคดี เรื่องนั้นเกิดขึ้น

ด้วยเหตุนี้ วรรณคดีจึงช่วยให้คนในชาติได้รับรู้เรื่องราว และสภาพของอดีต ซึ่งเป็นแนวทางให้พิจารณาได้ว่า บรรพบุรุษไทยดำรงชีวิตอย่างไร จึงสามารถปกป้องรักษา

ชาติบ้านเมืองไว้ให้อนุชนชาวไทยได้อยู่นานทุกวันนี้ และกระตุ้นเตือน ปลุกฝังให้คนในชาติสำนึกถึงความมีเอกราชของชาติ

ในเมื่อวรรณคดีมีความสำคัญยิ่งต่อบ้านเมือง และมีบทบาทในการพัฒนาทางด้านความคิดและรสนิยมของมนุษย์ จึงจำเป็นต้องมีการสืบทอดมรดกอันล้ำค่านี้แก่ลูกหลานสืบไป ในอดีตมีการสืบต่อด้านวรรณคดีของชาติด้วยการเล่าสู่กันฟังภายในครอบครัว แต่ภายหลังได้มอบหน้าที่นี้แก่โรงเรียน จักรการเรียนการสอนวรรณคดีขึ้น ดังที่ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523 : 31) ไคลลาวไว้ว่า

การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมต่าง ๆ แรกก่อนสืบส่งกันในครอบครัวตามตระกูลของตน ครั้นเกิดโรงเรียนขึ้น ก็ให้โรงเรียนเป็นที่สืบส่งมรดกทางวัฒนธรรมให้แพร่หลาย จึงมีการสอนศิลปะต่าง ๆ มีวาทเขียน ปั้นสลัก ดนตรี ละคร และที่สำคัญ คือ วรรณคดี

ในการจัดการศึกษาจึงกำหนดให้มีการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะ การศึกษาวรรณคดีเป็นสิ่งที่มีความค่า และประโยชน์นานับการแก่ผู้ศึกษา ดังที่ เจือ สตะเวทิน (2520 : 22-23) ไคลลาวไว้ในบทความเรื่อง "วรรณคดีคือขุมปัญญา" สรุปได้ว่า การศึกษาวรรณคดี คือ การศึกษาโลกและชีวิตในทุกแง่มุม กวีและนักเขียนเป็นผู้มีความคิด มีประสบการณ์ในสังคมและมีวิจาร์ณญาณที่จะเสนอปัญญาแก่ผู้อ่าน ดังนั้น การศึกษาวรรณคดี คือ การศึกษาความคิดของผู้มีสติปัญญา วรรณคดีจึงเป็นพื้มาแห่งปัญญาของผู้ศึกษาโดยแท้

นอกจากนี้ สิทธิพิณจิวาดล (2527 : 4-5) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความมุ่งหมาย และประโยชน์ของการศึกษาวรรณคดี พอสรุปได้ดังนี้

1. คุณค่าทางศีลธรรม ผู้แต่งได้สอดแทรกคติ คำสอนและศีลธรรมไว้ในเนื้อเรื่อง ในคำบรรยาย หรือในถ้อยคำสำนวน ทำให้ผู้อ่านได้รับหลักคิดและคติที่สั่งสอนไปโดยไม่รู้สึกตัว

2. คุณค่าทางปัญญา วรรณคดีทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ความคิดเพิ่มขึ้น มีผลให้แตกฉานทางปัญญา ทั้งในคานวิทยาการ ความรอบตัวและความรู้เท่าทันคน

3. คุณค่าทางอารมณ์ พรรณคดีทำให้ผู้อ่านได้รับอารมณ์สุขมัน เติงใจจาก ความสะเทือนอารมณ์ต่าง ๆ ในวรรณคดี
4. คุณค่าทางวัฒนธรรม พรรณคดีทำหน้าที่ผู้สืบทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่ง ไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นสายใยเชื่อมโยงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
5. คุณค่าทางประวัติศาสตร์ พรรณคดีจะนำเรื่องราวทางประวัติศาสตร์มาเป็น วัตถุอุปมาในการแต่ง ทำให้ผู้อ่านได้รับรสแห่งความบันเทิงใจ ขณะเดียวกันก็ได้รับทราบ เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของชาติด้วย แต่ทั้งนี้วรรณคดีมิใช่เอกสารทางวิชาการสำหรับ อ้างอิงทางประวัติศาสตร์
6. คุณค่าทางทักษะเชิงวิจารณ์ พรรณคดีเป็นสิ่งช่วยให้อ่านใช้ความคิดนึก ตรึกตรองตัดสินว่าสิ่งใดคือหรือไม่คือ เป็นการฝึกฝนการใช้วิจารณ์ญาณที่ก่อให้เกิดทักษะเชิง วิจารณ์

คุณประโยชน์ของวรรณคดีที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า วรรณคดีให้คุณค่า ช่วย เพิ่มพูนความรู้ทางด้านภาษา ประวัติศาสตร์ สะท้อนให้เห็นภาพสังคม ประเพณี ความ เชื่อ และวัฒนธรรมของบรรพบุรุษ รวมทั้งคุณค่าทางอารมณ์ เสริมประสบการณ์ และ ภูมิปัญญาของผู้อ่าน ยกกระดับจิตใจให้สูงขึ้น ทำให้ผู้ศึกษามีคุณธรรม มีจริยธรรมดีขึ้น เนื้อหาแฝงแง่คิดสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

การศึกษาวรรณคดีมีความสำคัญต่อผู้ศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เป็นคุณค่าที่ควรปลูกฝัง ให้เยาวชนของชาติ โดยเฉพาะนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งกำลังอยู่ในวัยที่ควร ปลูกฝัง และพัฒนาค่านิยมที่ถูกที่ควรอันจะเป็นพื้นฐานในการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ได้กำหนดให้วิชาวรรณคดี- มรกด เป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในหมวดวิชาภาษาไทย เพื่อที่จะปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่า และซาบซึ้งในวรรณคดีมรกดของชาติ รายวิชานี้กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 31) กำหนดใหม่เวลาเรียน 2คาบ/สัปดาห์/ภาค มีจำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ และมี จุดประสงค์รายวิชาไว้ว่า

รายวิชานี้มีจุดประสงค์ใหญ่เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและเห็นคุณค่าของวรรณคดี
ที่ยกของกันมาหลายชั่วอายุคน ในงานวรรณศิลป์ กับในคำที่แสดงค่านิยมและ
รสนิยมในสมัยบรรพบุรุษ ส่งเสริมให้เปรียบเทียบชีวิตมนุษย์ในสมัยของบรรพบุรุษ
กับชีวิตในปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังกำหนดให้ชาววรรณคดีมรดก เป็นวิชาหนึ่งที่ใช้สอบเข้ามหาวิทยาลัย
ตามประกาศรายวิชาที่ใช้สอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ของทบวงมหาวิทยาลัย พุทธศักราช
2527 นับว่าฝ่ายจัดการศึกษาได้เล็งเห็นความสำคัญของวรรณคดีไทย และถือเป็นโอกาสดี
ที่เยาวชนของชาติจะได้เรียนรู้ และหันมาใส่ใจวรรณคดีของชาติ

ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ หนังสือเรียนเป็นสื่อการเรียนที่มีความสำคัญ
แม้ว่านวัตกรรมและเทคโนโลยีต่าง ๆ จะเข้ามามีบทบาทต่อการศึกษามากขึ้น แต่ทั้งครูและ
นักเรียนยังคงใช้หนังสือเรียนเป็นอุปกรณ์หลักในการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะหนังสือเรียน
เป็นแหล่งความรู้ที่ถูกต้อง บรรจุเนื้อหาวิชาตามแนวหลักสูตร เพื่อให้นักเรียนหาความรู้ได้
ครบถ้วนตามจุดหมายของหลักสูตร เป็นคู่มือแนะนำการจัดกิจกรรม ตลอดจนกระตุ้นให้
นักเรียนได้รู้จักคิดหาเหตุผล ไขว้จรรยาบรรณ นอกจากนี้ ยังเป็นสิ่งที่ช่วยสื่อความหมาย
ให้ครูและนักเรียนเข้าใจเนื้อหาในเรื่องเดียวกันได้ตรงกัน เพื่อให้การเรียนการสอน
ดำเนินไป บรรลุตามจุดหมายของหลักสูตร

หนังสือ พฤกษะวัน (2521 : 48) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของหนังสือเรียน
ที่มีต่อครูผู้สอน และเด็กนักเรียน ไว้ว่า

แบบเรียนอ่านง่ายประโยชน์แก่ครูผู้สอน ในแง่เป็นเครื่องมือที่ครูจะใช้ตรวจสอบ
เนื้อหาที่หลักสูตรกำหนด ช่วยในครูสามารถวางจุดประสงค์และจุดประสงค์และบทเรียน
ได้ดีขึ้น ทั้งยังช่วยกำหนดและจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์แก่ผู้เรียน ครูใช้
แบบเรียนสู่ทำรูปอ้างอิง วางขั้นตอนในการเตรียมการสอนสำหรับนักเรียน ใช้
เป็นคู่มือ ค้นคว้าเพื่อขยายประสบการณ์ พัฒนาการอ่านของตนด้วยตนเองได้

หนังสือเรียนเป็นหัวใจของความรู้ และเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญ รัฐบาล
จึงสนับสนุนให้มีการผลิตหนังสือ ตำราเรียน และเอกสารประกอบการสอนอย่างกว้างขวาง

ดังปรากฏในแนวนโยบายการศึกษาของรัฐ ที่กำหนดให้แผนการศึกษาชาติ ฉบับพุทธศักราช 2520 (สภาการศึกษาชาติ, 2521 : 9) ได้กำหนดไว้ว่า "รัฐพึงสนับสนุนให้มีการผลิตตำรา บทเรียน และเอกสารทางวิชาการอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้โดยไม่ขัดต่อวัฒนธรรมไทย ระเบียบข้อบังคับทางกฎหมาย" และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงเปิดโอกาสให้หน่วยงานเอกชนมีส่วนร่วมในการผลิตหนังสือเรียน ดังนั้น จึงพบว่า ในรายวิชาหนึ่ง ๆ ที่กำหนดให้เรียนจึงมีหนังสือเรียนหลายเล่ม จากผู้แต่งหลายคน และจากหลายสำนักพิมพ์ เนื้อหาวิชาในแต่ละเล่มก็จะแตกต่างกันไป จึงเป็นหน้าที่ของครูอาจารย์ผู้สอนในรายวิชานั้น ๆ รวมทั้งผู้บริหาร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้หนังสือเรียนในโรงเรียน จำเป็นจะต้องพิจารณาคัดเลือกหนังสือที่มีคุณภาพดีไปใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียนของตน

ในรายวิชาวรรณคดีมรดก กระทรวงศึกษาธิการ (2527 : 13) ได้กำหนดหนังสือเรียนไว้ 4 รายการ ให้โรงเรียนเลือกใช้ 1 รายการ ดังนี้

1. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นางสาวสิทธา พิณจิวกุล นางรัชนีทิพย์ สัจจพันธุ์ และนางเสาวลักษณ์ อนันตสถานต์ สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด
2. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นายประสิทธิ์ กาพย์กลอน นายนิพนธ์ อินสิน และนายอภิชาญ ปานเจริญ องค์การคารุณาสภา
3. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นายประจักษ์ ประภาพิทยากร และคณะ นางสุนันต์จากัดอักษรเจริญทัศน์
4. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นายบรรเทา กิตติศักดิ์ และนางกัมพูชานาฏ เปรมกมล บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด

เนื่องจากหนังสือเรียนมีอิทธิพลในการเรียนการสอนตั้งแต่อดีตมาแล้ว และในปัจจุบันมีการผลิตหนังสือเรียนมากขึ้น ดังนั้น ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการเลือกใช้หนังสือประกอบการเรียนการสอนในโรงเรียน จึงจำเป็นต้องพิจารณาเลือกใช้หนังสือเรียนที่มีคุณภาพดี เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

เอนก รัตนปิยะภากรณ์ (2528 : 33-35) ได้เสนอแนวทางในการพิจารณาคัดเลือกหนังสือเรียน พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. มีเนื้อหาสาระครบตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนดไว้ และยังคงมีทั้งความลึกและความกว้างในเนื้อหาวิชาควย
2. ความเหมาะสมของสำนวนภาษา และวิธีการเรียบเรียงเนื้อหาวิชาของผู้เขียนโดยใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน การเรียบเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก
3. การพัฒนาเนื้อหาข้อเท็จจริง และความทันสมัยในหลักวิชา
4. ภาพประกอบในหนังสือเรียน ช่วยให้นักเรียนมองเห็นภาพพจน์สิ่งที่เป็นนามธรรม ช่วยให้เข้าใจเนื้อหา ชัดเจนยิ่งขึ้น
5. ขนาดตัวอักษรเหมาะสมกับวัยของเด็ก ไม่ควรเล็กหรือใหญ่เกินไป
6. กระดาษที่ใช้พิมพ์ ให้คำนึงถึงความทนทานและความสะอาดเรียบร้อย
7. ปกหนังสือ ควรเป็นปกที่หนาแข็งแรง ทนทาน สีและภาพที่ปรากฏบนหน้าปกควรจะสวยงาม ดึงดูดความสนใจได้ดี
8. การเข้าเล่มหนังสือ ควรประณีต ทนทาน
9. ราคาหนังสือ ไม่ควรแพงจนเกินไป

วิธีการหนึ่ง ที่จะใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกใช้และปรับปรุงหนังสือเรียนก็คือ การวิเคราะห์หนังสือเรียน โกชัย สาริกบุตร และสมพร สาริกบุตร (2521 : 12) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์หนังสือเรียน สรุปได้ว่า เป็นการจำแนกแยกแยะองค์ประกอบหนังสือเรียนออกมา พิจารณาแต่ละส่วนว่ามีส่วนประกอบอะไรบ้าง แล้วใช้เกณฑ์กำหนดที่เชื่อถือได้เทียบเคียงกับองค์ประกอบเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่า หนังสือเรียนนั้นมีส่วน

ใบบางที่แตกต่าง คล้ายคลึง เข้าชาย หรือดีกว่าเกณฑ์กำหนดที่ตั้งไว้ การวิเคราะห์หนังสือเรียนจึงมีลักษณะจริงจัง เป็นเหตุเป็นผล เชื่อถือได้

ด้วยเหตุนี้ การวิเคราะห์หนังสือเรียนจึงเป็นงานที่สำคัญ ผลการวิเคราะห์หนังสือเรียนอย่างรอบคอบ มีเหตุผล และมีเกณฑ์กำหนดที่เชื่อถือได้ จะเป็นแนวทางให้ครู คณะกรรมการโรงเรียน หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ตัดสินใจเลือกหนังสือเรียนที่เหมาะสม และมีคุณภาพไปใช้ในโรงเรียนของตน

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของหนังสือเรียนว่ามีบทบาทอย่างมากในกระบวนการเรียนการสอน และวิชาวรรณคดีมรคก ก็เป็นวิชาที่มีความสำคัญถึงเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรคก ที่กระทรวงศึกษาธิการ อนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือเรียนจำนวน 4 เล่ม ในด้านเนื้อหา การนำเสนอและการใช้ภาษา การจัดทำรูปเล่ม การพิมพ์และส่วนประกอบของหนังสือ เพื่อศึกษาว่าหนังสือเรียนเหล่านี้ มีลักษณะของหนังสือเรียนที่ดีหรือไม่ ใดๆควรมีการปรับปรุงแก้ไขในด้านใบบาง ผลการวิจัยครั้งนี้ จะชี้ให้เห็นข้อดี ข้อบกพร่องของหนังสือเรียนเหล่านั้น รวมทั้งเป็นแนวทางใหม่ เรียบเรียงและผลิตหนังสือได้แก้ไขปรับปรุงหนังสือเรียนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูที่สอนวิชาวรรณคดีมรคก จะได้แนวทางในการตัดสินใจเลือกหนังสือที่มีคุณภาพมาประกอบการสอน และยังสามารถนำข้อมูลจากการวิเคราะห์ไปใช้ อันจะเกิดคุณประโยชน์ในการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรคก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 4 เล่ม ที่กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้เลือกใช้ในโรงเรียน ในด้านเนื้อหา การนำเสนอและการใช้ภาษา การจัดทำรูปเล่ม การพิมพ์ และส่วนประกอบของหนังสือ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูภาษาไทยที่สอนวิชาวรรณคดีมรดก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เลือกใช้เป็นหนังสือเรียน จำนวน 4 เล่ม ในค่านี้อธิบาย การนำเสนอและการใช้ภาษา การจัดรูปเล่ม การพิมพ์และส่วนประกอบต่าง ๆ ของหนังสือ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์	หมายถึง	การจำแนกแยกแยะองค์ประกอบของหนังสือเรียน เพื่อพิจารณาคูณภาพของหนังสือเรียน ในค่านี้อธิบาย การนำเสนอและการใช้ภาษา การจัดรูปเล่ม การพิมพ์ และส่วนประกอบของหนังสือ
หนังสือเรียน	หมายถึง	หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 4 เล่ม ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เลือกใช้ ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นางสาวลิทชา พิณจุฑาวล นางรัตนฤทัย สัจจพันธ์ และนางเสาวลักษณ์ อนันตสานต์ สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด 2. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นายประสิทธิ์ กายกมลอน นายนิพนธ์ อินสิน และนายอภิชาต ปานเจริญ องค์การค้ำคูณสุภา

3. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นายประจักษ์
ประกาศิตพิทยากรและคณะ ห้างหุ้นส่วนจำกัด
อักษรเจริญทัศน์

4. หนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดีมรดก
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่งโดย นายบรรเทา
กิตติศักดิ์ และนางกัมพูชานฎา เปรมกมล สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช จำกัด

วรรณคดีมรดก หมายถึง

วรรณคดีที่ทวีในอดีตได้เขียนขึ้นอย่างมีศิลปะ และ
ได้รับการยกย่องว่าแท้จริง เป็นหนังสือที่เป็นแบบฉบับ
แสดงถึงลักษณะความเป็นไทย ตลอดจนวัฒนธรรม
อันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ควรคู่แก่บ้านเมืองที่จะ
รักษาเป็นสมบัติของชาติ และเป็นหนังสือที่คนไทย
ทุกคนควรรู้จัก และควรอ่านเพื่อประดับสติปัญญา ใน
ที่นี้ หมายถึง วรรณคดีเรื่องหลักผู้ทรงกำหนดให้เรียน
4 เรื่อง ได้แก่ รามเกียรติ์ (ฉบับรัชกาลที่ 1) อิเหนา
พระอภัยมณี และขุนช้างขุนแผน โดยคัดมาเฉพาะตอน
ใดตอนหนึ่งเท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้แก่ครูภาษาไทยในการเลือกหนังสือเรียนที่มีคุณภาพ และนำ
เนื้อหาที่วิเคราะห์ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีมรดก
2. เป็นแนวทางให้แก่ผู้เรียบเรียงและผู้ผลิตหนังสือเรียนภาษาไทย วิชาวรรณคดี
มรดก จะได้นำผลการวิจัยไปใช้พิจารณาแก้ไขปรับปรุงหนังสือเรียนวิชาใหม่ที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางให้แก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการพิจารณาคัดเลือกหนังสือเรียนภาษาไทย
4. เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยต่อไป